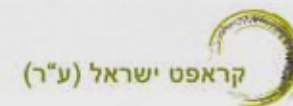

תערוכה שנתית עמותת קראפט ישראל ע"ר
גלריה הסדנה לאמנות יבנה

רוח הזמן

רוח הזמן

- אורנה שחר • איריס רפפורט • אירית גרוס • אתי (אתיקה) יפה • גיא לוגשי •
- גילה מילר לפידות • דבי אשרת • דבי להב • דליה ברקי • דנה אריאלי • דפנה אלכסנדרוני •
- הינדה הרבסט • ורוניקה אלרן • זהרה יזרעאלי • חדוה קליין • חנה דהן • חנה רוטשילד •
- טלי טלמור • ישראלה אנג'ל • מריה מרפלד • עמי ליבוביץ • ענת קלי צוקר • צילה גולדשטיין •
- רוזה בן אריה • רותי אגמון • רינה ארבל • שרה אבנין גנישר •

עמותת קראפט ישראל ע"ר, הוקמה בשנת 2020, אך שורשיה נטועים ב'אגודת אמני מלאכת מחשבת', שנוסדה בשנת 1964. חברי העמותה, אמנים יוצרים ופעילים שנים רבות בתחומי האומנויות המגוונים, כמו אריגה ורקמה, קרמיקה וזכוכית, נייר, תחרית, הדפס וצילום.

העמותה מנוהלת בהתנדבות על ידי ועד נבחר, הפועל במחויבות עמוקה לקיומה, לעשייה ולהתפתחות אמנותית של חבריה. מטרת העמותה, התמדה במסורת וחדוש של יצירה אמנותית, בין חבריה ותוך שיתוף פעולה עם ציבור רחב ככל האפשר.

העמותה מקיימת תערוכה שנתית, בהקשר לתחום פעולה או רעיון אקטואלי. חבריה מציגים בתערוכות רבות נוספות, המוצגות בחללי תצוגה מוכרים בארץ.

רוח הזמן 2022 במושג 'רוח הזמן', נמצאים הזמן והרוח, כלומר: הזמן ההווה, והעבר שלו, הזמן העכשווי ועוד רגע גם עתידו. במושג 'רוח הזמן' ניסיון מתמיד, לעצור בזמן ולבחון את הרוח שבו, את מעשה היום יום, את היצירה האישית ואת מקומה בתרבות וחברה.

רוח הזמן - קורונה בתקופת המגפה, בזמנים של סגר ובידוד, כמו נעצרו החיים לזמן מה. עצירת החיים המוכרים, מאפשרת בחינה חדשה של הרגלים שהוטמעו בנו כטבעיים, כמו תרבות של צריכה עודפת, כמו טכנולוגיות שפרצו גבולות גלובליים, כאלה שבידלו בתווים דיגיטליים, בין חולה ובריא וקידדו גבולות בין בית, סביבה ומדינה. ברוח הזמן ניתן לשאול כיצד הפכו המסך והמסכה, לסמלים של תקופה, כיצד מוגדרות זהויות דיגיטליות מחד וזהויות שעדיין מתגלמות בכתב היד, באלה הידיים, שעדיין קורעות ותפורות, צורבות ורושמות את זהותם של היוצרת והיוצר.

רוח הזמן - סימנים בחומר באמצעות חומר היצירה, מוטבעים בה סימני זמן, במבנה ניילון חלול, במפה של דפי ספרים ישנים, כאשר טופוגרפיה של מושבות אורגניות או קהילות אנושיות, מגלמת עדות חומרית לקיומה של הוויה משגשגת, גם אם לא שרדה. ברוח הזמן הזה, נבחרים חומרי היום יום: ניילון

מחממות בערבה, או שקיות של קנייה יומית, סרטי בד קרועים מבגד ישן, לצד נייר מדפסת ביתית ונייר בעבודת יד, שקיות תה חלוטות ונייר אפייה מוכתם בכתמי מסורת יומית. בחומרי היום יום ניכרות גם פעולות של יום יום. בחיתוך וגזירה, המסה והתכה, בהדבקה ותפירה, סריגה אריגה ורקמה, מושקע זמן רב, שאינו עמלנות לשמה, אלא זמן שהוא ביוגרפיה של יצירה, ואוטוביוגרפיה של היוצרת. היצירה בחומר הפשוט, הנתפס כמובן מאליו מעניקה לעבודת היום יום, ערך של מועד, ערך של הרף זמן שעצר כדי לחשוב מחדש, על רוח וחומר.

רוח הזמן- ביוגרפיה של תרבות וחברה שדרה ארוגה של ספר ישן, סריגת קרושה מיומנת או רקמת חרוזים, מאפשרת לראות מחדש את חכמת המלאכה הייחודית. מדיום המלאכה הידנית מסומן כמסורת - בידיים מתמידות נרקם רישום בחוט שחור, מגלה דגם דמשק נסתר באריג הלבן. בו בזמן מתווה עבודת היד דימוי עכשווי, כאשר דימוי האריג הידני, מוגדל ומוכפל דיגיטלית, כנוכחות רכה, מגשרת בין זמן שעבר לזמן הזה.

ברוח הזמן נמצא גם זיכרון קולקטיבי, ביצירה נוכחות לביוגרפיה לאומית וקהילות ותיקות וחדשות, כאשר אידאולוגיות מסומנת בדגלים וצבעים כסימבולים של תרבות. כך גם טמון אזכור לשואה, באצבעון ובספר של בד, הגירה ועליה, חרוטות בארכיון של זיכרונות משותפים, כאלה שהופכים לזיכרון פרטי שנשלף ממגירות עץ ישן, צרובים שוב ושוב בצילום ובדפוס בנייר ובד.

רוח הזמן – אוטוביוגרפיה של אימהות בעבודות מתגלמות אימהות שאינן מסתירות אבדן של ילד, מציפות הפרה מתמשכת של זכות וזהות, אימהות שאינן משתיקות את הכאב, אלא מגלמות אותו בחומר, חותכות אותו באומץ, מאחות חומרים ודימויים, מנסות לזכור, לתקן רק את מה שאפשר, לכבד וליצור חיים חדשים, מאז ומתמיד, בזמן הזה ובזמן שיבוא עוד רגע.

יובל עציוני, אוצרת

גיא לוגשי • Guy Lougashi

Incubation, 2021

פיסות נייר כותנה מודבקות בשכבות.

העבודה בוחנת את העקבות או השרידים, שהשאירו תהליכים בחומר, כמטפורה של תהליכי חיים.

עקבות בנייר, מתעדות את צמיחתה וקריסתה של התיישבות, אשר נולדה בתנאים מיוחדים, כאלה שאפשרו את גדילתה וצמיחתה, כתופעה או תבנית של צורת חיים.

בין אם מדובר בשרידי התיישבות או מדגרה, התהליך הוא זהה: האחד מיקרוסקופי, מתרחש בתוך עצמו, והשני דגם ממוקם במרחב, מאורגן על פי תבנית דומה. התבוננות בשרידי ההתרחשות, מציפה את זמן פריחתה, כיצד התאבנה וכיצד מתהווה טופוגרפיה של הוויה.

Orna Shahr • אורנה שחר

שלכת מדומה, 2022

If only it were real foliage, 2022

שקיות ניילון, התכה, המסה, תפירה במכונה, קוטר 120 ס"מ.

עלי העצים משנים את צבעם בשלכת, נושרים ומטייבים את הקרקע להמשך צמיחה והתחדשות. עלי השלכת שלי עשויים מפלסטיק,

הפלסטיק הומצא בתחילת המאה העשרים, ומאז השתלט על חיינו והוא מאיים על קיום החיים על פני הכדור שלנו. הוא פולט חומרים רעילים, אינו מתכלה, יוצר זיהום סביבתי ונזק לחי ולצומח.

בתהליך של חיתוך, המסה, התכה ותפירה, של שאריות שקיות ניילון, נבראו עלים חדשים ויצרו את השלכת המדומה, כמו מטפורה למהלך בלתי אפשרי, להפוך את הניילון, לחומר מיטיב לצמיחה טבעית חוזרת.

אנג'ל ישראלה • Angel Israela

אף-על-פי-כן, 2021–2022

Nevertheless, 2021–2022

תצריב צילומי וקולאז'ים על נייר,

סדרת עבודות כל אחת כ 20X25 ס"מ.

ב-1946 עליתי לארץ מרומניה באוניית המעפילים 'מקס נורדאו', בגיל 10 ימים ושהיתי עם בני משפחתי זמן מה במחנה המעצר בעתלית. המקורות לעבודות, הם מסמכים וצילומים של משפחתי, צילומים שצילמתי באירוע שחזור ההעפלה, שנערך בשנת 2018, חומרים משחזור מחנה המעצר בעתלית, הספרייה הלאומית בירושלים, אתר "נוסטלגיה"; "עמותת כרמלים" ועוד. המסמכים והצילומים מעובדים ומשוחזרים, צרובים בפלטות מתכת בגדלים שונים, מהן אני יוצרת הדפסים על ניירות מסוגים שונים, חלקם ממוחזרים, כך שנוצרות וריאציות של הדפסים. ההדפסים והקולאז'ים מוצבים בין שתי פלטות זכוכית מונחות בקופסאות עשויות מעץ ממוחזר, בגדלים שונים. האפשרות לשנות את מיקום התחרטים והקופסאות, דומה לזיכרונות הנשלים באקראיות ובהקשרים שונים, במהלך חיי.

Irit Gross • אירית גרוס

מסכות הקורונה שלי, 2021–2022

My Corona Masks, 2021–2022

תפירת חרוזים בשיטת פיוטה (Peyote),

סידרת עבודות, כל אחת 18X12 ס"מ.

תקופת הקורונה הפגישה אותנו עם 'מתכון' להגנה על בריאותנו - המסכות. כך נולד הרעיון ליצירת דגמי מסכות מעוטרות בדימויים מיוחדים, כסיפור השתלשלות ומהלך המגפה. בחרתי לתערוכה הנוכחית בפורמט עבודה קטן, כמחווה לענפי המלאכות הידניות, ההולכים ונכחדים, כמו תפירה, תחרה, רקמה, או עבודות טלאים, שעדיין מלאות ב"חכמת לב" (שמות, ל"ה). יצרתי סידרת מסכות מתפירת חרוזי זכוכית הקטנים ביותר בנמצא, חומר המשמש אותי בהתמדה בשנים האחרונות. בחירת הדימויים, מהווה מהלך של יצירת נראות לפנים המכוסות, ובו בזמן ממוקדת ומאירה את חלקי הפנים המוסתרים, כדימויים אייקוניים או סטראוטיפיים, שהכסוי מאפשר לבחון ולראות מחדש.

איריס רפפורט • Iris Rapaport

מוֹאֶרָה, 2020

Moiré, 2020

הדבקת חוטי רקמה, על עץ לביד, 100X100 ס"מ.

בתקופה האחרונה עברו שינויים קיצוניים על האנושות ועל האדם כפרט. כהרף עין שינינו את אורחות החיים ותבניות שהיו מוטבעות בנו כטבע. העלמנו את המגע החיוני של קרבה אנושית, גדל המרחב האישי והחיים נעצרו.

מערבולת ספירלית של רגשות ותגובות נוצרה בעיני רוחי, בשנים המטלטלות של המגיפה, כאשר נוצרו מצבים אנושיים של חולשה ועמידות, נוקשות וגמישות, בדידות-חברתיות וקשרים אוניברסליים.

המהפך יצר התכנסות, אתנחתא כפויה שחוללה בחינה פנימית מחדשת. ונוצר זמן מדויק ליצירה איטית ועמלנית.

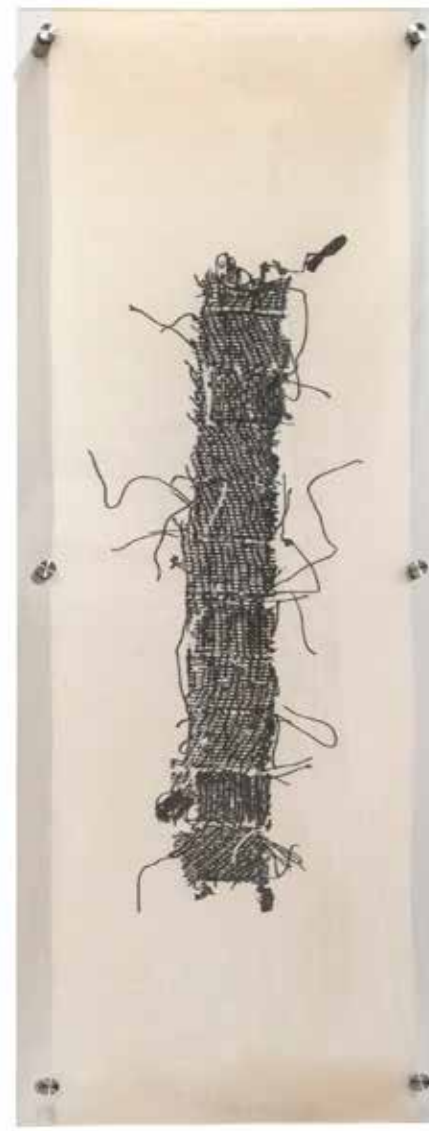
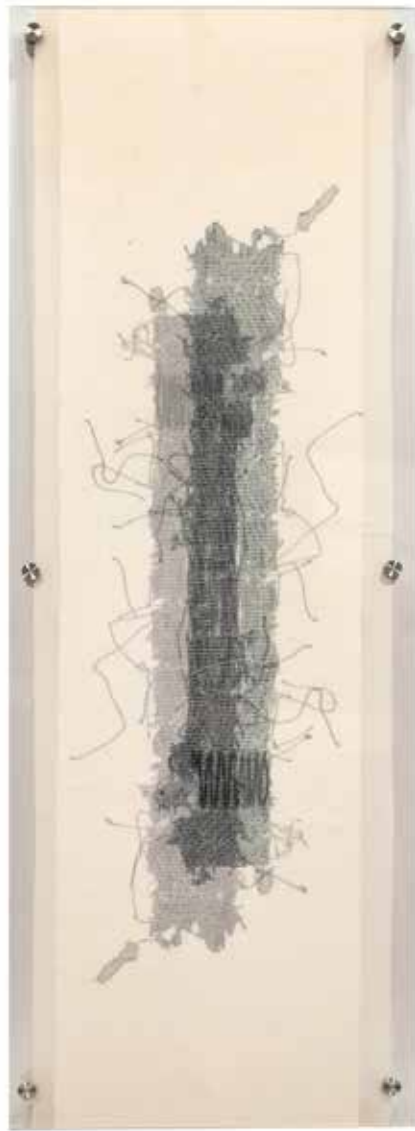
החוטים מודבקים בצמידות, מקפיאים בתנועה מעגלית את סמלי החיים הפזרניים שלנו, כולאים אותם בספירלה מונכרומטית, מצטמצמים אל המרכז, אל עצמנו ואולי אל תבניות חדשות.

אתי (אתיקה) יפה • Eti (Etika)Yaffe

שורש זיכרון, 2022

Memory Root, 2022

צילום ועיבוד דיגיטלי של שידרת ספר,
הדפסה על בד, לוחות פרספקס
סדרת עבודות, כל אחת 128X45 ס"מ.

שידרת ספר ישן מאוד, נשרה מכריכתו הפנימית המתפוררת, ונראתה בעיניי כמארג מרתק, מזוקק, כמעט רוחני. חשבתי על התמורות שהביא העידן הדיגיטלי, וכיצד נעלמת אט אט, חוויית המגע האנושי, החושי, עם ספר. הרהור שנהיה לחיבור עם השידרה, כדימוי להיסטוריה אישית מורכבת. התהליך החידתי בין האובייקט והדימוי, נבחן בצילום ועיבוד, הגדלה, הפשטה, והדפסה על סוגי נייר ובדים שונים.

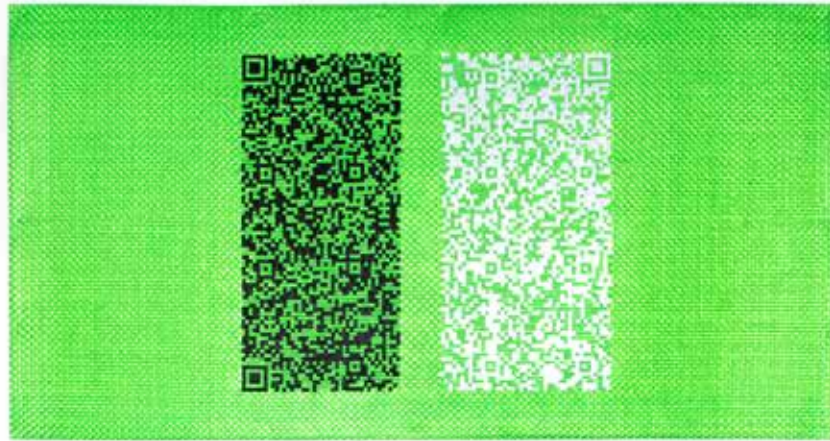
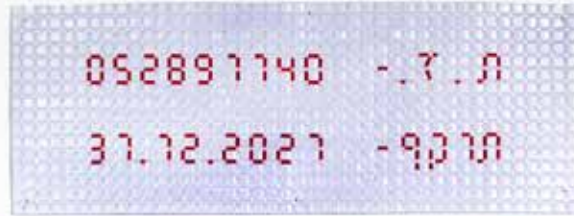
בתערוכה מוצגות השידרה עצמה ושלוש 'סימניות' שהודפסו על כותנה, כאשר בהשראת השידרה קרצו לי שקיפות החומרים, ההנחה בשכבות והרובד הנוסף שמתהווה. בסימניה השלישית מתגלה מבנה טקסטיל קדום, שתי וערב שנוולד מתהליך ההפשטה שעבר הדימוי. כמו ד.ג.א, המזכיר כמה עתיק יומין הוא המבנה הזה – חזק וחכם, יישאר כך תמיד.

Gila Miller Lapidot • גילה מילר לפידות

ויהי-ערב ויהי-בקר תו ירוק, 2022

And there was evening and there was morning Green Pass, 2022

קליעה בסרטי בד סטין, 250X150 ס"מ.

הביטוי "רוח הזמן" הקפיץ בי מיידית, את התו הירוק, כמייצג את מהות התקופה: הפנדמיה, הבידוד, הכללים החדשים. זרימה אסוציאטיבית לגבי חוויית התו הירוק, כמבחין בין רע וטוב, חולי ובריאות, הגבלה וחופש, חושך ואור, יצרה חיבור פנימי לסיפור הבריאה.

החשיבה על החיים כנארגים אל תוך עצמם, כמו גם ניתוח צורני של התו הירוק, על פשטותו וצבעיו ופיענוח הקוד QR שבו כפיקסלים, הובילו אותי לבחירה באריגה בסרטי בד. בתוך תהליך העבודה פיצלתי את הקוד QR לשני חצאים בצבעי שחור ולבן, המדגישים את הדיכוטומיה שהתו הירוק יצר. חלוקה זו חיברה אותי ללוחות הברית, שהוחלפו כאן בסט כללים חדש. כל אלו מתומצתים ומתגלמים גם בשם העבודה - ויהי-ערב ויהי-בוקר תו ירוק.

דבי אשרת • Oshrat Debbie

קולאז' מסע אם ובת, 2019–2021

Mother and Daughter journey, 2019–2021

הדבקה, רקמה ותפירה של שקיות תה משומשות, 150X90 ס"מ.

אני חושפת כאן את סיפורה של בתי, שסובלת מפוסט-טראומה בעקבות התעללות נפשית על ידי מפקד, במהלך השירות הצבאי. בעבודות אני קוראת לעצור לרגע ולהתבונן באומץ בנשים שנפגעו בגופן ובנפשן.

מצע של שקיות תה משומשות, רכות, עדינות, תפורות זו לזו ידנית בעבודת נמלים, שכמו ברקמת סאשיקו יפנית, אינה מסתירה את התיקון, אלא מכבדת אותו ומשאירה את הטלאי, את התיקון ואת צידו האחורי חשופים וגלויים. כך אני, איני מסתירה או מנסה להשתיק את נפשה הפגועה של בתי, אלא מכבדת, מחבקת ומנסה לתקן ככל שניתן את מה שהתפרק. היצירה משמשת גם ככלי של מרפא, עבורי. זהו מסע משותף. הקול קול הבת, והידיים ידי האם.

דבי להב • Debi Lahav

עת התה, 2022

Tea Time, 2022

קריעה והדבקה של נייר צבעוני ושקיות תה, על נייר.
סדרת עבודות כל אחת 20X13 ס"מ.

"שתה את התה שלך באיטיות, כאילו שהוא הציר שסביבו סובב העולם.
באיטיות, בשוויון נפש, בלי לרוץ אל עבר העתיד". (טיך נהאת האן)

התה מייצג פסק זמן של שלום ונחת. בבית הורי תמיד שתינו תה אחרי ארוחות חג או ארוחות ערב. לסבתי היה סמובר שעבר במשפחה במשך דורות והגיע מאירופה לארה"ב.

עת התה... לנשום, לזרום, לעצור, עת להקשיב, לרחף, לזכור, לשכוח. בזמן הזה נוצר הקסם של הרוח. תהליך העבודה נעשה ברוח התה - פתיחת השקיק, נשימה, הדבקה, זרימת המכחול עם הדבק, התבוננות, קריעת נייר ורוד וזהב וחיבור לשקיק, כדיאלוג של ריחוף וזרימה בין השקיק לדף.

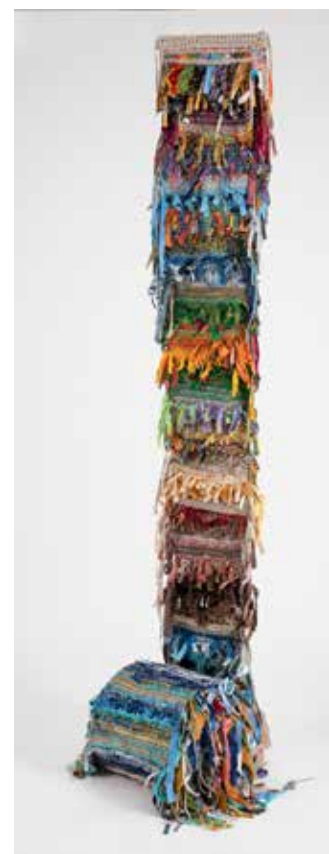

דליה ברקי • Dalia Barkey

"בד בוד – עת לקרוע ועת לסרוג", 2022

"A time to rip and a time to knit", 2022

סריגת קרושה, רצועות בדים, בצביעה והדפסה ידנית ודיגיטלית, 700X28 ס"מ.

בחרתי בסריגת קרושה, אך החלפתי את החוט המסורתי ברצועות בדים שנקרעו מיצירותיי, שנעשו במהלך של חמישים שנה. כך גם שילבתי פיסות מבגדיי שבלו, מאוסף הבדים המגוון שצברתי, וצירפתי רצועות טריקו שצבעתי ידנית. בכל רצועה ניתן לזהות את טכניקות הצביעה, ההדפסה, ההחתמה, הצילום ורמזים מהדיגום. בעבודתי אני נותנת לגיטימציה למה שהוסתר בעבר בקפידה, בגב העבודה, נוכחות להפוך והקרוע באופנה צעירה, ונוכחות הקרושה ביצירות קולקטיביות, גדולות ממדים, בתערובות, ובמרחב הציבורי.

אמי התופרת ואבי הגנן, שמורשתם ניכרת בעבודתיי, משתקפים בצבעוניות של ערוגות פורחות, ים ושמיים, הנקראים שורות שורות, כאיגרת כתובה ומאפשרים לי להוסיף ולצרף, פיסות חדשות מאותו רגע בו ההווה הופך לעבר.

Dana Arieli • דנה אריאלי

מצלמת כפתור, 2019

Button Camera, 2019

חפצים מוכנים, צילום והדפס, סדרת עבודות בגדלים שונים.

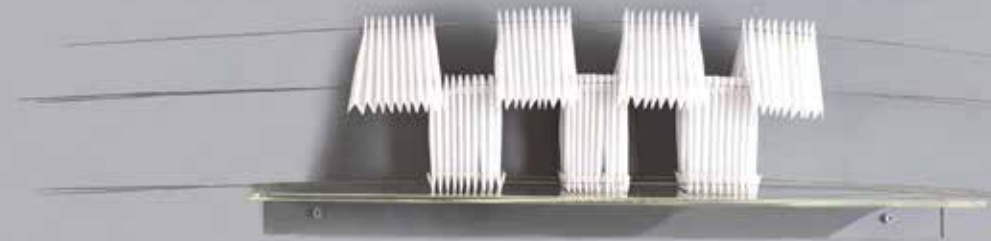
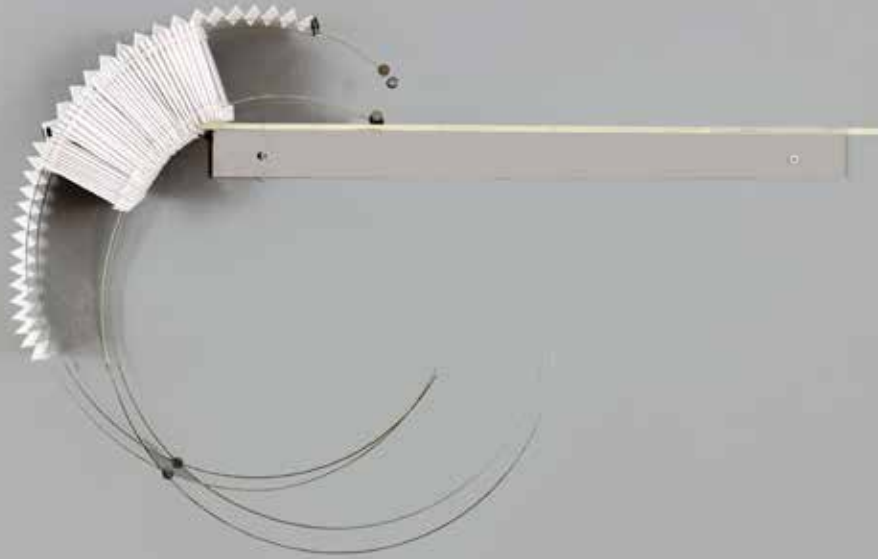
את 'מצלמת כפתור' חיברתי תחילה כטקסט אוטוביוגרפי. אף שכתובה היא ערוץ ביטוי מרכזי שלי, חשתי בחסרונן של תמונות: כמעט כל משפט שחיברתי היתרגם לדימוי, קיים או מומצא.

לצורך הדיאלוג בין הטקסט לדימוי, התיישבה עבודה בחומר טקסטיל, עם אהבתה של סבתי לתפירה, רקמה, אריגה ומלאכות בד. המפגש המחודש עם החפצים שאכלסו את ילדותי - המספריים, קופסת המחטים או קופסת הכפתורים, היה מרגש מאין כמוהו. כך גם ההזדמנות לשוב ולדמיין, ביקור בדירה הזעירה של סבי וסבתי, בשלהי שנות השישים בירושלים. חפצים אחרים, שהוכנו במיוחד לתערוכה הזו, יצרו נקודת מפגש מדומיינת, בין הסיפור ההיסטורי של סבי וסבתי, לבין מה שלא אירע, ובכך, אפשר שנסגר מעגל היסטורי.

הבית הגמיש, 2021–2022

The Flexible House, 2021–2022

אלמנטים מקיפולי נייר שרטוט חלבי, על חוטי פלדה דקים.
סדרת עבודות בגדלים שונים.

שינויים רדיקליים באקלים ומגיפה עולמית, יוצרים תחזית אפוקליפטית. דגמי 'הבית הגמיש' נענים לשינויים. מרכיבו: נייר שרטוט אדריכלי מקופל כמפוח, ליצירת מעטפת גמישה וחזקה, יחסית לחומריותו השברירית; מוטות פלדה, המסמלים חוסן ומשמשים כצירי חיבור למעטפת הבית וכמסלול לתנועתו; מגנטים המשמשים הן לצרכים מבניים והן כמשקולות.

דפנות 'הבית המתרחב' עשויות יחידות מודולריות מושחלות על ציר, נמתחות ומתארכות לשם הגדלת נפח ושטח הבית.

'הבית המתכנס' בנוי כקונכייה המאפשרת פרטיות ותחושת ביטחון. הוא יכול להיות ממוקם גם על מצוק, שיכול להיחשב כלא בטוח.

'ל'בית המסתגל' בסיס קעור כעריסה, באמצעותו יכול הבית לשרוד קרקע מתבקעת, הצפות ורוחות עזות.

'הבית הגמיש' מאפשר חיים, והזמנת שותפים לגורל ולהגנה.

הינדה הרבסט • Hinda ...

שמלת כלה, 2022

Wedding Dress, 2022

תפירה ורקמה של נייר אפיה מוכתם מאפיית חלה.

שמלה: 130X64 ס"מ. הינומה: 130X50 ס"מ'.

המפגש שלי עם נייר האפיה, שיצא מהתנור לאחר הטקס העתיק של הפרשת חלה, ובעיקר חותם החלה על הנייר - ספק פרח, ספק בעל חיים, אולי חסיד רוקד, טלטל אותי, והדימויים ריצדו לנגד עיניי. העיסוק בנייר גרם לי לרוגע פנימי, והפך לחומר גלם נושא אמירה אומנותית, ומחובר לעבר ולרוח.

מניירות אפיה שאספתי במשך שלושה חודשים: ריבועים קטנים, מקומטים מספר פעמים כדי ליצור תחושה של בד, מחוברים ביניהם במכונת תפירה. מאלה יצרתי שמלת כלה על כל אביזריה, על פי גזרה אותנטית.

ההינומה עשויה מעלים של נייר האפיה, מחוברים זה לזה ברקמה. כיסוי ראש לכלה, כמנהג בנות הרבנים מהקהילה החסידית, עשוי אף הוא מנייר אפיה, חותם את הלבוש המסורתי.

Veronica Ellran • רוניקה אלרן

אמהות שכולה, 2021–2022

Bereaved Motherhood, 2022–2021

צילום, עיבוד דיגיטלי, קולאז' ורישום על נייר. סדרת עבודות בגדלים שונים.

"וייקח יהוה אלהים מן האדם, אשר יצר עפר מן-האדמה, את נשמת החיים; ויהי האדם לנפש" מתה: רוניקה אלרן - נשואה ואם לאריק ז"ל בן 4 וחצי, אלכס בן 45, ואריקה בת 33.

בעבודה ניסיון להמחיש את מהות האובדן של בן יקר, האובדן של אריק. אובדן זיכרון החזות והגוף המוחשי, הם תהליכים שהולכים ומתחזקים. יחד עם הגעגוע, הם מניעים דחף ליצור לאריק חזות וממשות חדשה. בתשתית העבודה, שתי תמונות שצולמו בשנת חייו האחרונה של אריק. בעיבוד דיגיטלי פירקתי את דימוי פני הילד ויצרתי דימויים חדשים, שהורכבו לקולאז' של פרחים, נופים ופרפרים.

ברבדים-רבדים, מודבקות פיסות נייר, אחת לשנייה, יוצרות דימויים שבתורם התגלמו לדימויים חדשים וכך התהוותה שרשרת לולאות של דימויים מורכבים. במקביל, התקיים שיח פנימי רגשי מיטיב- החותם שאריק השאיר בקרבי, התגלם לפרפר חדש, חי, מוחשי ומשוחזר ואני מצאתי מרגוע.

אחשויה צדיק
אחשויה צדיק
נוכח אבדן
י"א - י"ג חמ"א

Veronica Ellran

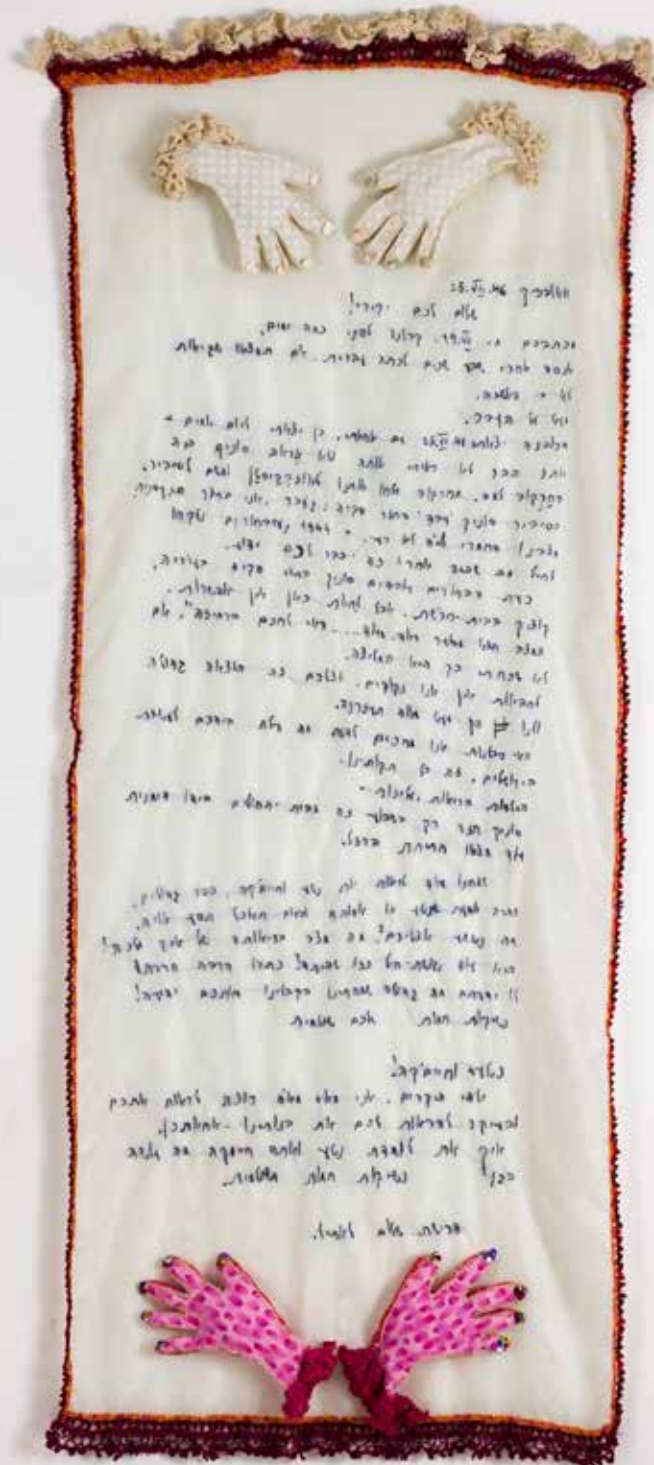
אני וסוף העצמי ובסך היות נכח. היצירה נוכח מאבוקי.

זוהרה יזרעאלי • Zohara Izraeli

הקול- קול אימו, והידיים - יד!, 2021-2022

My Mother's letter & My Own Hands, 2022-2023

תפירה, הדפסה דיגיטלית, רקמה, סריגה, בדים חרוזים ופייטיים,
150X60 ס"מ.

רוח הזמן קשורה תמיד גם לעבר, לניסיון לאתגר את העבר או להיבנות ממנו. העבר הוא קולקטיבי, אבל גם אישי מאוד. חשבתי על אמי לעומתי. התבססתי על מכתבה של אמי משנת 1946, בפולין של אחרי מלחמת העולם השנייה. רצינו לעלות לארץ ישראל בתקופת המנדט הבריטי, והכניסה לארץ הייתה אסורה. בימים ההם שכתבו בכתב-יד, כתבה אימי לקרוביה, במלים מצומצמות מאוד, את עברה ואת תקוותה.

הידיים בעבודה הן ידיי - ידיים מתקופה אחרת - שכבר לא כותבות מכתבים. אני שנמצאת בארץ הנכספת, שלא ממש מימשה את חלומה של אמי. בידיים אלה אני מחזיקה את רוח הזמן, את מה שהיה ואיננו. אחרי - מי יישורנו.

Hedva Klein • חדוה קליין

ניגון, 2022

Nigun, 2022

חיתוך נייר של ספרים, חריזה בלוח פרספקס, 50X70 ס"מ.

בעברית, אנחנו משתמשים בביטויים המתארים מפה טופוגרפית ורגשית בו זמנית, כמו "מרגיש על גג העולם", "מאיגרא רמה לבירא עמיקתא". המפה שלי מורכבת מספרים ישנים בשפות שונות: עברית, אנגלית, ערבית, יידיש, רוסית – לאום או שפה אינם משנים את העובדה שכולנו חווים אותם רגשות, סיטואציות ומצבים.

המפה מורכבת על לוח שקוף וכוללת צורות תבליט שונות: הרים, שלוחות, מכתשים, מצוקים וסלעים. כל אחד מאלה יכול להציף רגשות של אושר, שמחה, התכווצות, מתח, כעס ומחסום. חוטי מתכת נמשכים מתחת ללוח, מהווים 'שורשים', מתחת ומעל לצורות, כמו מטפורה לצימוח והשתנות – הפיזית והרגשית. גם הספרים עוברים שינוי ברוח הזמן - ניתן לקרוא את מה שכתוב, אבל זה אינו עוד ספר.

Hana Dahan • חנה דהן

קן לגאווה, 2022

A Nest of Pride, 2022

סריגה במסרגה אחת, רקמה, קוטר 300 ס"מ, עבודות קטנות: קוטר כ-15 ס"מ.

בתחילת 2021 הפכו שתיים מבנותיי לאימהות, לנכדות ראשונות במשפחתי. האושר נמהל בכאב: בשל נטייתו המינית מנעה המדינה מבני הבכור, את הזכות להפוך לאב. החלטת בג"ץ מיולי 2021 לאפשר פונדקאות לזוגות גאים, יום לפני פרסום הקול-קורא לתערוכה, התכתבה עם הנושא – "רוח הזמן".

יצרתי לתערוכה דגל גאווה מעוגל-משושה, בגודל שלא ניתן להתעלם ממנו. הבחירה בסריגה נועדה לשוות לדגל מראה ותחושה של בית, חום, משפחתיות. כל אחד מששת הצבעים המרכיבים את הדגל שווה ברוחבו, ומייצג את תפיסתי שבני האדם שווים הם. עם זאת, ששת הצבעים אינם הומוגניים, ולמעשה מורכבים מגוונים שונים של אותו צבע, המסמלים את השוני בין חברי הקהילה הלהט"בית, שלעתים מתייחסים אליה כאל מקשה אחת.

Hannah Rothschild • חנה רוטשילד

משב מדברי, 2020

The Greenhouse, 2020

חיתוך, השחלה וקשירה, יריעות פוליאיתלן וחבלי הדלייה מענף הפלפלים, בתוך מסגרת ברזל מגלוון, 120X70X50 ס"מ

הפסל נוצר בזמן שהות אמן בישוב צוקים שבערבה. החומרים הובאו אלי על ידי החקלאים, שהולכים ונוטשים את גידולי החממות, בנסיבות של תחרות קשה ואבדן כדאיות כלכלית.

בערמות הפסולת החקלאית, נמצאו גם סלילי החבלים השחורים, ששימשו להדליית פלפלים, מלפפונים, עגבניות או חצילים. מתוך התחזקות אחרי פעולת ההדליה, נבחרה גם פעולת הקשירה, זכר לתמיכה במשקל הצמח ועיצובה לצורך צמיחה אנכית, וניצול מיטבי של שטח הגידול. עם הזמן והרוח, יתפוררו יריעות הניילון לשבבים, מצהיבות ומאובקות, בחום השמש בערבה.

העבודה מבטאת השתנות, תנועה בזמן, רוח שנושבת בחלל הניילון, הפנימי הסמוי, וכמו ריקבון של פרי המתחיל מבפנים החוצה, מסמנים החוטים השחורים, גבול חלול ומתעתע.

טלי טלמור • Tali Talmor

רישום בחוט ומחט, 2021–2022

Thread and Needle Drawing, 2022–2021

רקמה על מפיות בד כותנה, סידרה בת 5 מפיות, כל אחת: 34X36 ס"מ

מפיות הבד ליוו אותי לאורך שנות ילדותי בארוחות החגיגיות: שולחן האוכל המשפחתי היה עטוף במפת כותנה לבנה, אליה צורף סט מפיות לבנות תואמות את דוגמת המפה. לעיתים קרובות היה מוטיב הדוגמה, מצויר בנביעה מן הטבע – פרחים ועלים באריגת ז'קארד. עם השנים נערמה בבית הוריי ערמה גדולה של מפיות, שבעבר מילאו תפקיד, אך לא עוד. הן הפכו לאוסף מפיות ונשמרו בארון שנים רבות.

בעזרת רקמת חוט שחור, אני חוזרת ורושמת את אריגת הז'קארד המיוחדת, יוצרת פרשנות משלי לדוגמת האריגה. באמצעות הרישום אני מנסה לקשור בין הזמנים והזיכרונות, בין בית ילדותי וביני, בין אז ועכשיו.

מריה מרפלד • Maria Merfeld

אדם האדם, 2022

Human's Reds, 2022

אריגה בנוול מסגרת, חוטים ופיסות נייר, בצביעה ידנית של פיגמנטים אדומים,
250X45 ס"מ.

צילום: סיגל קולטון

'רוח הזמן' מתקיימת בדיכוטומיה בטבע האנושי, ומתבטאת בקטבים חברתיים, פוליטיים, רוחניים ופסיכולוגיים. הצבע האדום מתקשר לאינספור מושגים: דם, חום וחיות, אלימות, אהבה, תשוקה ומין, סכנה, שטן, אש וקרבת, אצולה, מלכות, פטריוטיזם ואמונה, ואף קומוניזם, אחדות ואנכרוניזם, חלקם קוטביים זה לזה.

האריגה ממחישה את מארג החוויה האנושית הבאה לידי ביטוי בצבע, על הדואליות החבויה בה, כמו: קודש-חול, טוטליטריזם-סוציאליזם, מלוכה-שלטון העם, יוקרה-תרבות הפופ, אצילות-פשטות.

קשרי האריגה פונים לצד אחד, ומתהפכים לצד שני במחצית האריג, כמו התנועה המתמדת של הזמן וגלים של השתנות בין הקטבים בהיסטוריה. הנייר ממחיש את התכלות החומר, והתנועה הקלה בין פיסות הנייר, מרמזת על הרוח הפיזית והמנטלית, המניעה תהליכים במרחב, בזמן ובתודעה.

עמי ליבוביץ • Ami Leibowicz

נס הרוח, 2022

Imagine, 2022

איחוי והפלת זכוכית, ציפוי מתכת מראה, שני דגלים: 23X45 ס"מ, מוט: 175 ס"מ.

"בדגל אתה מוליך את בני-האדם למקום שאתה רוצה...לשם דגל יחיו וימותו,
אם יחונכו לכך"¹

המושג הקלאסי 'רוח הזמן' מתייחס לקבוצה ותקופה. דגל מסמל בדרך כלל רוח זמן של אומה, השתייכות ומסורת קבועה ויציבה. כאנטיתזה, בחרתי בדגלים דווקא כסמל אישי, גמיש, זמני, משתנה. הדגלים בעבודה מחייבים את המשתמש, להיות פעיל באמצעות רוחו המקורית והייחודית. הדגל השקוף מסמל את מה שהפרט רואה דרכו, כך שהוא משתנה בהתאם לנסיבות חיצוניות ופנימיות, ללא פירוש קבוע או יציב, כך גם דגל המראה משקף את המתבונן, ללא משמעות של השתייכות קבוצתית.

¹ בנימין זאב הרצל במכתבו לברוך הירש ב1985

טיפולוגיה של קומקומים, 2021–2022

Teapots Typology, 2021–2022

Coiling, טכניקת ליפוף של קליעת סלים ממחטי אורן, חוטי שעווה, תוספות במבוק ועץ, סדרת עבודות בגדלים שונים.

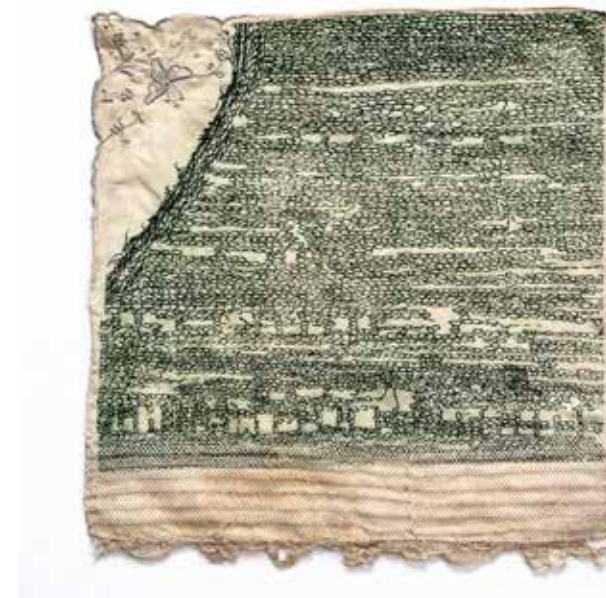
אני יוצרת סלים בטכניקת ליפוף של קליעת סלים מסורתית. סלים משמשים אלפי שנים כחפץ שימושי, להכלה ונשיאה ונתפסים ב'רוח הזמן' כנצחיים. כחומר טבעי, הם שורדים רק מעט מעבר למאה שנה, לעומת כלי קרמיקה, המתאימים גם לנשיאת נוזלים ועמידים יותר בפני פגעי הזמן. בחרתי לקלוע אובייקטים באופי של סל, אך בדמות קומקום: העברתי אותם ממדיום אחד לאחר, והנה כבר אינם סל עם יכולת הכלה וידיית נשיאה, אלא שהפכו לאובייקט, הבנוי על פי שפת הצורות הטיפוסיות לקומקום הקרמי. החפץ המורכב, משחזר את האלמנטים הצורניים, המבניים והשימושיים האופייניים לקומקום - ידיית, מכסה, זרבובית, אך בו בזמן, חסר את הפונקציות של סל וקומקום כאחד. יצירת החפץ המורכב, מציפה את המתח המתמיד בין שימוש ואמנות.

צילה גולדשטיין • Tsila Goldstein

ריפוי, 2019–2021

Healing, 2019–2021

הדפס תחרית, תפירה ורקמה, על מפיות וממחטות ישנות.
סדרת עבודות, כל אחת 40X40 ס"מ.

זה מספר שנים אני יוצרת תחריתים של רישומי תחרות, סריגים ובדים ארוגים שנפרמו, נקרעו והתבלו עם השנים. בהמשך להדפסה מסורתית על נייר, הרגשתי צורך לפתח את הרעיון, להעשיר את המצע ולהדפיס את הדימויים על בדים ישנים, מפיות וממחטות עתיקות. על הבדים המודפסים הוספתי שכבה של חלקי תחרות עתיקות ותחבושות, כדי "לרפא את הפגמים" על ידי הדגשה או הסתרה של חלקים מהם.

התחרות והבדים הפרומים והבלויים, הם מטפורה לזמן החולף ומשקפות את מבטי על האישה המקיפה את עצמה ביופי, אך נמצאת שוב ושוב מאחורי "תחרה", רשת פרחים, סורג אלגורי, עיטור העוטף אותה, אך מסתיר את פנימיותה.

Rosa Ben Arie • רוזה בן אריה

תחרה בזמן, 21??

Lace of Time, 20?1

מיחוי על נייר משי, תמצית תה, צבעי מים, גירי שמן, דבק פלסטי, סודה
לשתייה. שתי עבודות, כל אחת 100X70 ס"מ.

בלב העבודה, מהלך של שחזור חפצים וזיכרונות מבית הורי באורוגוואי. מפות ומפיות רקומות בעבודת יד, שהיו פעם בכל בית, מסמלות תקופה שחלפה ואיננה עוד.

אני מעתיקה אותן על ידי מיחוי, עובדת על הנייר עם צבעים ודבקים ומנסה לתת להן נוכחות וחיים חוזרים, בחומריות שפיתחתי במשך זמן רב של ניסיון והתנסות. העבודה הסיזיפית, שהושקעה בעבר בהכנת המפיות, מתגלמת בעבודה חופשית ואקספרסיבית יותר, תוך ציטוט ושימור הדגם המקורי. הנייר העדין, השברירי, נושא את רוח הזיכרון והזמן, של תקופה שהייתה ואיננה.

רותי אגמון • Ruth Agmon

"עת לקרוע עת לתפור" (קוהלת ג' פסוק ז'), 2022

2022, ??

גזירה, קריעה, חריזה של קרטון, סדרת עבודות כל אחת 300X150 ס"מ.

בתקופה של עודף חומר, הכול כמעט חד פעמי – מייצרים, משתמשים וזורקים. מעטים הרגעים שאנו עוצרים ומתבוננים בקיים.

אני מנצלת חומר קיים, שואלת מה ניתן לעשות בו. הקרטון, חומר הנתפס כנחות, משנה את זהותו כשאני הופכת אותו למיצב אומנותי. באופן מטפורי, כאשר החומר עובר טרנספורמציה, כך גם אנחנו, היוצרת והצופה, משתנים.

העבודה העמלנית אפשרה לי לפתח את הרעיון החזותי המטאפורי לחיבורים, אשר כל כך נחוצים בתקופה זו. גזירה, קריעה, שרבוט, חירור, השחלה וקשירה, וכן השימוש בצבע זהב ובחוטי זהב, משנים את החומר הנתפס כזול, והיצירה מקבלת מראה של חומר קרמי או מתכתי, נוכח ועמיד.

רינה ארבל • Rina Arbel

שכבות, 2022

Layers, 2022

אריגת טפטטרי, צמר וכותנה, שתי עבודות, כל אחת 52X43 ס"מ.

מלאכת האריגה, היא שתי וערב של אלפי שנים, מגלמת בחומר ופעולה, מטפורות לתחנות בחיים מחד ולזרימת החיים מאידך. במהותו של אריג טפטטרי (Tapestry), מהלך מהודק של חוט הערב הצבעוני, מעל ומתחת לחוטי השתי הגולמי, עד לכיסוי מושלם. האריגה בצמר, מציפה תכנים- כמו מראה להיסטוריה של חומרים וטכנולוגיות, סיפורים ומסורות תרבותיות. בשני האריגים מהלך מסורתי של אריגה בצמר ושיבושו בחוטים שעברו כיסוי שעווה, שהיא חומר זר לחוט הצמר. חוטי השעווה, צפים מעל הצמר הארוג, מבקשים מהמתבונן, לחשוב על מה שמשבש את האריגה הסדורה, על מה שמעבר לנראה, אולי מאחד בין מישורי הערב הגלוי והשתי הנסתר.

Sara Avnin Genisher • שרה אבנין-גנישר

ילדות חסרה, 2021

Late Childhood, 2021

סריגה רקמה ומילוי בדים, תוספות ready made

סדרת בובות בגדלים שונים כ 60X40 ס"מ.

העבודה התחילה מתוך רצון לשמח את נכדיי, ליצור להם בובות כמו ידי' בחזורים מעולם היצירה שלי. הבובות מצאו מדף בביתי והוצגו שם לשמחתם של הנכדים. אט אט חשתי קשר מיוחד לבובות וצורך להגן עליהן, וכך מצאתי עצמי מגבילה את נכדיי בשימוש בבובות רק למשחק עדין ואוהב.

יצירת הבובות נמשכה ואט אט הוספתי להן אלמנטים ורקמה באהבה גדולה. יום אחד אמרה לי אחותי: "את כמו אמא...משחקת בבובות". ואז עלתה בזיכרוני תמונת אדן חלון בבית הורי, עליו הושיבה אימי, אסתר-טיטי, בובות שאספה מנכדיה, סרגה להן בגדים וניכסה אותן לעצמה. היא הייתה מחבקת אותן ברוך ומבט מיוחד היה נסוך על פניה, מבט של געגוע, כמיהה לבובות שלא היו לה בילדותה הצנועה במרוקו.